

L'editorial Plaza & Janés publica aquest mes de novembre el llibre 'Las vidas de John Lennon', d'Albert Goldman. Aquest text, que desmitifica profundament la vida del famós membre dels Beatles, és producte de sis anys de treball i més de 200 entrevistes realitzades per l'autor. EL TEMPS publica ara, en primícia, parts d'alguns dels capítols més escandalosos.

B I O G R A F I A

Les mil i una cares del mite

Les vides de John Lennon

Els altres Beatles també tenien dones a Hamburg, però la seua vida sexual es podria resumir amb una sola paraula: orgia. Allotjats en un bar sense llum a la banda de darrere del Bambi Kino, una sala de cinema pròxima a l'Indra, els Beatles havien adquirit el costum de celebrar un ball totes les nits després del treball.

Pete Best descriu els xicotets tornant a les dues o a les tres de la matinada als seus caus per a ser rebuts per una olor a perfum en l'obscuritat i les esbojarrades rialles de xicotetes invisibles. Els Beatles començaven sovint el seu rebolc nocturn sense veure les joves: «Entre nosaltres hi havia generalment cinc o sis xicotetes —recordava Best—. Durant els actes solien arribar-nos a través del corredor les veus de John o George: ¿Com et va la teua? Jo estic acabant. ¿Què et sembla si canvià-

vem?» O també: ¿Con us va, a vosaltres dos? ¿Ara m'he encaparrat amb una de les vostres!»... En la nit més memorable, els Beatles aconseguiren tenir vuit xicotetes i aconseguiren follar amb cadascuna d'elles dues vegades. I tot això, una banda que poc després es va fer ben famosa tot cantant: «I want to hold your hand» (Vull agafar-te la mà).

Una vegada es va fer famós al districte del fanal roig el joc d'anar-se'n al llit amb els Beatles, aquest va assumir tota una va-

rietat de formes. Les prostitutes que treballaven als bordells convidaven els xicotets a passar-hi una nit debades. Exuberants putotes solien posar-se dempeus d'un salt en el Kaiserhalle i allargaven els braços amb el gest de «et fots» alhora que cridaven «Gazunka». Rameres plenes de fàstic s'asseien en actitud impossible prop de l'escenari i indicaven amb una picada d'ulls o un moviment de cap que volien anar amb els xicotets. John va agafar la gonorra; però, com li va dir a un amic, «una punxada al cul, i s'ha acabat».

El gran llançament

John Lennon tenia tots els motius possibles per a tenir por del matrimoni. Com aspirant a estrella del *rock*, estava convençut que el fet de tenir una esposa i un fill faria pols la seua imatge. «En aquells temps les *fans* femenines vivien realment una fantasia sexual frenètica amb les estrelles», confirmava Lee Everet Alkin, casada en secret amb Billy Fury des de feia vuit anys. Brian Epstein va adoptar amb el matrimoni de Lennon la mateixa solució que la de Larry Parnes amb Fury. Calia mantenir Cynthia ben amagada. Però aquell estratagema no va aconseguir alleujar John de les càrregues que més temia, la responsabilitat que comportava ser marit i pare. Sense oblidar que John ja estava casat... amb els Beatles.

En forçar la situació, Cynthia va aconseguir un marit, però va perdre el seu home. En endavant, John l'evitaria durant mesos i, fins i tot, quan estava amb ella, solia tractar-la amb ressentiment o indiferència, es comportava com si no existira. Mentrestant, a Cynthia li feien el sermó constantment sobre la importància de mantenir en secret el fet primordial de la seua vida. No li donaren una casa perquè John estava decidit a minimitzar aquell desastre i a no convertir-lo en una cosa eterna. Després d'un breu període de temps d'ocultació en el cau que per a les ocasions tenia Brian en Faulkner Street, van enviar Cynthia a Mendips, on va quedar a càrrec de les tendres atencions de Mimi i dissimulant el seu embaràs amb vestits amplis. Encara que les relacions entre les dues dones mai van ser cordials, Cynthia va arribar a guanyar-se la simpatia de Mimi.

L'últim cap de setmana d'abril, la premsa britànica va anunciar que els Beatles se n'anaven a passar unes vacances de dotze dies a les Canàries. John Lennon es va prendre moltes molèsties perquè semblava que formava part del grup i va dir que s'endurien les guitarres perquè «qui sap, potser serem capaços de fer un *swing* per als canaris». Els altres tres Beatles volaren cap a Tenerife el 28 d'abril. Uns dies després, Paul McCartney va estar a punt d'ofegar-se quan nadava. Mentre, John i Brian se n'anaren sols a Barcelona, on totes les nits, segons Peter Brown, s'asseien a les terrasses dels cafès i practicaven un joc peculiar: «John indicava a Brian un

La innocència (?) d'un mite.

home dels que passaven i, aquest, li explicava què era el que trobava d'atractiu o de desagradable en aquell home». «Jo em divertia amb aquella experiència —deia John, pensant com un escriptor—. Estic tenint una experiència», deia John.

Prompte John va començar a experimentar com un home, no com un escriptor. Ell i Brian fornicaren. Naturalment, John no es mostrava disposat a reconèixer-ho o a explicar els seus motius, però quan Pete Shotton el va furgar un poc, John va eixir amb una explicació que semblava l'eco de la que li havia donat a Cynthia: «Eppy insistia una vegada i una altra, fins que una nit em vaig abaixar els pantalons i li vaig dir: ¡Per tots els dimonis, Brian, fica-me-la d'una volta per totes en el cul! I ell em va dir: 'En realitat, John, jo no faig aquestes coses. No és el que m'agrada fer'. 'Bé —li vaig dir—; aleshores ¿què és el que t'agrada fer?' I ell va dir: 'Realment només m'agradaria tocar-te John'. Així és que vaig deixar que em tocara... Bé, ¿i què hòsties importa? El pobre desgraciat. Està passant-ho realment fotut. ¿I què collons va fer de mal, Pete? Res absolutament. El pobre desgraciat no pot evitar ser com és.»

John Lennon, l'humanitari, oferint el seu cos a l'afligit. Una imatge commovedora, però que no té pinta de ser real. Molt més convincent resulta el relat que en va fer John a Allen Klein molts anys després. John li va dir al seu nou mànager que a Brian l'havia deixat fer perquè «jo havia de controlar aquell home que tenia el control de les nostres vides i de la nostra carrera». Això sí que sembla que pugua ser veritat i encaixa més amb la història posterior de les seues relacions, ja que John i Brian no es limitaren a aquell experiment sexual a Barcelona. Continuaren mantenint relacions sexuals fins a la mort de Brian, i aquestes relacions eren realment de *control*, amb John en el paper d'amo cruel i Brian en el d'esclau submís. Pel que fa a qui va fer què a Barcelona, Brian li va

contar l'autèntica història a Peter Brown. Li havia administrat a John el tractament complet. Lennon no podia permetre's reconèixer aquest tipus d'intimitat perquè quedaria marcat amb l'estigma de marieta per a tota la vida. De fet, la primera vegada que algú va mencionar a John el seu viatge amb Brian, va estar a punt de matar-lo.

El vol cap a la llum blanca

Unes nits després, i una vegada havien acabat de sopar al pis del dentista John i Cynthia i George i Patti, els serviren un cafè en el qual havia estat dissolta la droga. Quan el dentista va explicar que havia carregat el cafè i advertit als convidats que no podien abandonar l'apartament de cap manera, John ho va interpretar com una advertència que havien caigut en un parany per a comprometre'ls en una orgia sexual. Va insistir a anar-se'n immediatament, la qual cosa provocà el pànic del dentista, horroritzat per la idea que aquells personatges famosos conduïren per Londres sota la influència de la droga psicomimètica. Quan George va engegar el seu Aston-Martin DB6, el dentista agafà el seu cotxe i inicià la persecució. George, que era un fanàtic de les carreres de cotxes, va acceptar el desafiament i pitjà l'accelerador, tombant com un llamp els cantons i llançant-se per foscos carrerons, intentant traure's del damunt al perseguidor. Finalment, Harrison es va aturar davant del Pickwick Club.

En el club John va començar a sentir estranyes al·lucinacions. Quan la taula on estava assegut es va allargar de sobte, va intentar eludir aquell engany dirigint-se a l'ambient familiar de l'Ad Lib. Però només entrar en l'ascensor de la discoteca, la llum roja es va transformar en un incendi. El dentista, que seguia acaçant els seus convidats, va adoptar la forma d'un porc. Quan algú va preguntar si podia seure al costat de Lennon, va fer prometre a l'home en qüestió que no parlaria perquè John no podia pensar.

Finalment, el grup es va dirigir a casa de George, que conduïa a deu milles per hora, mentre Patti seguia insistint que baixaren del cotxe per a trencar aparadors. Quan estigueren dins la casa, John es va posar a dibuixar un esbós dels quatre Beatles amb la llegenda: «Tots estem d'acord amb tu». Mentre Cynthia lluitava per escapar dels efectes de la droga, Patti estava ajaguda, arraulida amb el seu gat i preocupada per com explicaria al dia següent que ara era una persona diferent. Fins i tot quan tots es quedaren adormits, John continuà amb unes al·lucinacions demenciales perquè s'havia dedicat a calcular els efectes del LSD llançant-se a gran velocitat. El seu últim record era que el bungalou s'havia transformat en un submarí que flotava sobre un mur de divuit peus, amb John en els controls.

Aquella experiència havia deixat Lennon atordit, cosa que no va ser obstacle

UNA SORTIDA PROFESSIONAL CLARA

PREPARACIÓ PER A OPOSICIONS

- Horaris diversos.
- Inscripcions per a tot el curs i per assignatures.

- **Titulació amb la qual poden accedir-hi**
  - Certificat d'escolaritat
  - Graduat escolar, FP1,...
  - Batxiller, FP2
  - Enginyer o arquitecte tècnic, diplomat, universitari, FP3,...
  - Doctor, llicenciat, enginyer o arquitecte...

CLASSES
i TEXTOS
EN CATALÀ

Adreceu-vos a:

XARXA CULTURAL

Ronda de la Universitat, 9
08007 Barcelona
Tel. (93) 301 82 00

perquè tornara a provar l'àcid l'agost del 1965, quan els Beatles passaren cinc dies en una casa, a Mulholland Drive, a Los Angeles. Aquella vegada va ser Peter Fonda qui perseguia els xicotets amb les seues malèfiques suggerències. Fonda havia estat a punt de morir a la taula d'operacions uns anys abans i repetia sense parar: «Jo sé què és estar mort». Lennon va utilitzar aquella frase en «She Said». Finalment, John va dir a Fonda que callara. Després, quan intentava menjar, Lennon s'adonà que no podia utilitzar els coberts, ni tan sols evitar que el menjar li caiguera del plat. Com sempre que estava col·locat, John va menjar amb els dits.

Motius de divorci

Resultava en extrem irònic que, precisament quan Lennon es declarava galantejador i adúlter, passara el temps en companyia del seu amic de la infància. En realitat a John li importaven molt poc les dones, excepte com a putes o mares. Fantasejador nat, era molt més luxuriós en la seua imaginació que en la realitat, fet que posa de manifest el seu groller encontre per aquella època amb Brigitte Bardot.

Taylor havia intentat prèviament facilitar el camí al seu amic i patró, i per això va telefonar a l'ajudant personal de la Bardot per a explicar-li que John Lennon acabava de tornar d'una llarga peregrinació a l'Índia, on havia estat assegut als peus del Maharishi Maheshi Yogi. Taylor va suggerir que la forma més adequada de rebre el gran astre del *rock* seria en una habitació amb coixins, plena de flors i amb els acords de la música de Ravi Shankar. Res impressiona tant els grans com les grans exigències. Quan Lennon va entrar en el saló de la Bardot, se'l va trobar decorat a la manera d'un pavelló indi.

Cap canvi en la decoració podria alleujar l'ansietat de John Lennon o permetre-li recuperar el domini del seu líquat cervell. Sense dir res, es deixà caure sobre els coixins en la posició del lotus i tancà els ulls com si es disposara a meditar. Durant la mitja hora següent estigué en aquella posició sense emetre cap so. A la Bardot no li agradà gens aquell comportament. Pensant que acudirien tots els Beatles havia invitat unes quantes noies joves amb el projecte de dur-los a un restaurant *chic*. I en aquells moments resultava que tenia davant seu un Beatle que estava en un altre món i un acompanyant que s'assemblava a Ronald Colman. Quan Brigitte Bardot intentà establir una conversa amb Taylor, resultà que no parlava ni una sola paraula de francès. En realitat, inclús li costava horrors dir alguna cosa en anglès. Finalment, la Bardot no pogué suportar durant més temps aquella situació impossible. Alçant la veu es dirigí a aquella estranya figura que es trobava sobre el seu parquet: «Sembla que l'Índia ha exercit una influència extraordinària sobre vostè.» «No em faça preguntes —respongué tallant John—. ¡Senta les vibracions!»

Lennon es fa 'hippie'.

Lennon i Yoko: sexe i heroïna.

Tocant fons

El 1978 John Lennon havia deixat de semblar-se a ell mateix. Consumit per les dietes, el dejú i els vòmits provocats, només pesava seixanta-cinc quilos. Completament debilitat per la manca de propòsits i d'exercici, amb prou feines abandonava el llit. Drogat durant tot el dia amb Thai stick, bolets màgics o heroïna, romania dormint la major part del temps, tot passant en una mena de trànsit les hores que estava despert. Tot i seguir simulant que seguia dirigint la casa i que s'ocupava de Sean, estava tan carregat que pràcticament la seua presència no s'advertia a l'apartament. Molts dels que treballaven per a la família solien dir: «¿Però és que hi ha un John Lennon real?»

Lennon havia sofert la mateixa sort que

Howard Hughes i tants altres reclosos acabats i immoderats: senzillament s'havia negat a pagar el preu de mantenir-se viu, el portatge imposat en termes de compromís, responsabilitat i esforç. En trobar en Yoko Ono algú disposat, de fet ansiós, d'apartar-lo de totes les càrregues de l'existència, John havia anat allunyant-se de la realitat. Havia establert la seua residència en el regne fantàstic d'«Imagine» on res d'allò que és importa gens i on qualsevol caprici que un tinga es pot aconseguir sense cap esforç mitjançant la màgia. Els resultats d'una tal irracionalitat resultaren profundament irònics.

En compte de trobar la pau i el confort en la seua bombolla protectora, John es veia turmentat de manera constant per un munt de mesquines incomoditats que vessava en notes adreçades als seues cuidadors. Sempre hi havia alguna cosa que estava malament amb la TV, el periòdic del matí no havia arribat o el sabó que hi havia a la cuina no era orgànic. La salut de John, que ell pensava que estava cuidant amb el règim de privacions que seguia, en realitat estava declinant. Es queixava de calfreds i de febres, d'indigestió crònica i d'estrenyiment, de dolors de cap i de queixals, de vertigens i taquicàrdia. En certa ocasió li va mostrar les seues genives a Marnie, i li va fer que observara unes erupcions que el tenien molt preocupat.

Malgrat que Lennon era un hipocondríac al qual alarmava qualsevol molèstia o dolor, mai no va buscar cap ajuda professional, sens dubte perquè sabia que qualsevol metge amb sentit exigiria al seu pacient que renunciara a les drogues. Com que preferia més automedicar-se, John estava sempre al voltant de la seua dieta, tot calculant l'equilibri del yin i del yang. Tampoc la seua salut emocional es trobava millor que la seua condició física. En realitat, l'única diferència que la seua existència com a xiquet bombolla havia introduït en el seu irritable temperament consistia en el fet que en compte de dirigir la seua fúria contra objectius que pagaren la pena, la descarregava contra les petites irritacions provocades pels xiquets i els animals.

Cridant de fúria, era capaç d'agafar un dels seus gats més estimats per la cua i llançar-lo al llarg del vestíbul o, després que qualsevol cosa feta per Sean li haguera desvetllat la seua ira, pegar-li un punte lló al seu estimat cul.

Potser la ironia més cruel en l'estil de vida autodestructora de Lennon va ser la manera com havia quedat reduït a la mateixa i trista condició d'Elvis durant els últims anys de la seua vida. Tot i que John no estava gras, havia arribat amb el seu règim de fam al mateix estat d'ensopit estupor. No obstant això, existia una gran diferència. Per molt que s'enfosara Elvis, sempre havia d'alçar-se periòdicament per a guanyar-se la vida, mentre que John era lliure d'enfoscar-se fins al mateix abisme.